

Cafè Nostàlgia vol ser una mirada cap a les músiques que van sorgir a banda i banda de l'Atlàntic en aquest anar i venir perpetu dels viatgers que atravesaven l'oceà.

Emigrants, exiliats, esclaus i aventurers portaven en les seves males les cançons de la infància, els cants de treball dels seus pobles, els plans de la terra mare...

A casa nostra, els que partien cap a les Amèriques van rebre el nom de *indians*. L'india solia marxar pobre i tornar envoltat de grans fortunes i amb aureola de triomfador. Però, fins el dia de la tornada, quedaven llargs mesos d'espera, a vegades anys, en els quals les mares, les dones, els amics es reunien en tertúlies de cafè i compartien l'anyorança o les darreres notícies rebudes. Més tard, amb la pèrdua de les colònies d'ultramar, el retorn dels indians ja va ser majoritari i de tot aquell món perdut en varen quedar les havaneres que encara retrobem a molts indrets de la costa catalana.

Músiques tristes, músiques de ràbia i desesper, ara plenes de llum i de l'evocació de terres desconegudes i exòtiques. Músiques de la nostàlgia dels ancestres i dels orígens, músiques que miren al Vell Continent i que transmeten el desempar i l'angoixa de l'espai immens, de l'Amèrica que mai ha conegut els seus avis italians o espanyols... Músiques també que tan sols imaginem els territoris d'ultramar com una fugida somiada, com una fantasia que acolorix la misèria d'un entorn atàvic i encarcerat, de la Europa sacsejada per les guerres i per la desgràcia.

Cafè Nostàlgia s'endinsa en aquest univers musical, a través de les peces de dos compositors catalans, Albènic, Montsalvatge i dos compositors americans, Ignacio Cervantes i Piazzola.

Isaac Albènic s'escapa ja de ben jove en un vaixell com a polissó per a buscar fortuna. Més tard viurà a La Habana on el seu pare exercia com a funcionari d'aduanes. Tota la seva música és una evocació de la distància, i de la malinconia que aquesta distància porta en sí, ja que des de ben petit fou un *exiliat* en la seva pròpia terra, un artista desarrelat, un home d'enlloc i de tot arreu.

Montsalvatge combat la grisor de la seva joventut en temps de la dictadura amb un món sonor que ell bateja com: *l'antillanisme*. Nascut a Girona i visitant assidu de la costa Brava, Montsalvatge s'apodera de les melodies d'havanera per cercar una font nova d'inspiració. El compositor afinat la major part de la seva vida a Barcelona, serà no obstant un gran viatger imaginari que va jugar amb els ritmes i les harmonies *americanes* fonent-les en un llenguatge personal i ple de vitalitat.

Ignacio Cervantes, compositor cubà, va ser un exiliat polític per defensar la causa separatista de Cuba, durant la Guerra dels deu anys. Va viure a París, Estats Units i Mèxic. La seva música és un crit en defensa envers la causa nacionalista de la seva terra, però un crit alhora melangios, ple de dolçor i bonhomia, amb l'aire decadent i emboirat dels cafès de la Habana.

Astor Piazzola, el creador del nou tango argentí, va passar la seva infantesa a Nova York. La seva vida és un viatge constant d'Europa a Amèrica, i la seva música s'alimenta d'aquest esperit i del conflicte entre la vena popular musical de Buenos Aires i la recerca contemporània i culta que duu a terme a partir de les influències europees d'avantguarda. El tango de Piazzola és rebel, transfronterer, transformista. No s'acomoda de res, no es lliga amb ningú... Potser és un l'aliat simbòlic dels grans espais marítims on Piazzola passava llargues temporades en la caça de taurons.

PROGRAMA

Balada a Dulcinea
Ritornello

Xavier Montsalvatge

Cuba de la Suite Española

Isaac Albènic

Lullaby per a violí i piano

Xavier Montsalvatge

Tango (arr. per a trio)

Isaac Albènic

Adiós a Cuba i
Ilusiones perdidas per a piano sol

Ignacio Cervantes

Gran Tango per a violoncel i piano

Astor Piazzola

Invierno Porteño

Astor Piazzola

Primavera Porteña

Astor Piazzola

Oblivion

Astor Piazzola

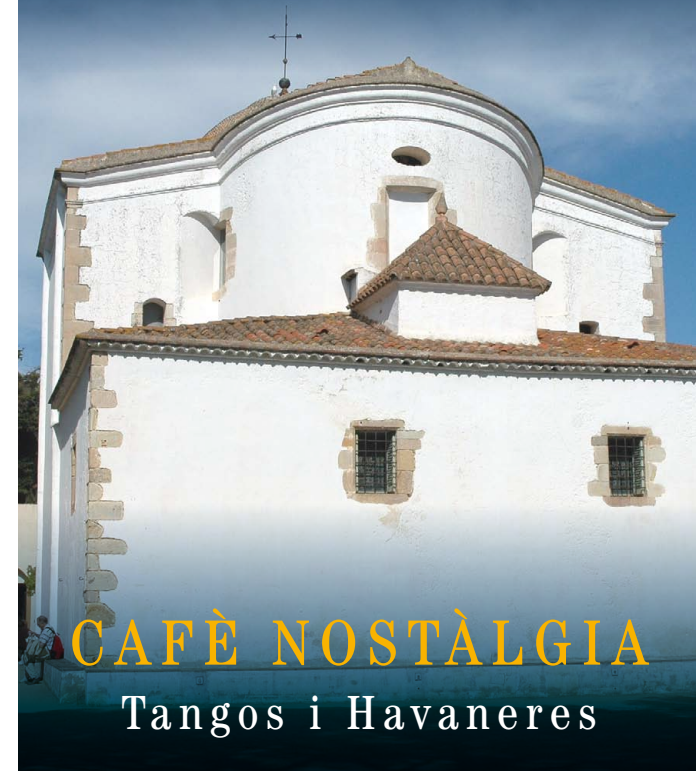
La muerte del angel

Astor Piazzola

Concerts d'estiu 2012

Música
a Santa Cristina

CAFÈ NOSTÀLGIA
Tangos i Havaneres

Ermita de Santa Cristina

TRIO KANDINSKY

Divendres 24 d'agost de 2012 - 22:30 h

Corrado Bolsi, violí

Neix a Roma, on comença a estudiar violí al Conservatori de Santa Cecília. Continua la seva formació violinística amb P. Vernikov i de música de cambra amb F. Rossi i P. Farulli, membres del *Quartetto Italiano*.

Arran del seu interès per la interpretació amb instruments originals, viatja a París, on comença a tocar amb l'*Ensemble Mosaiques* de C. Coin. Més tard desenvolupa una estreta col·laboració amb C. Hogwood, F. Biondi i J. Savall, i ofereix incontables concerts per tot Europa així com realitza nombrosos enregistraments.

Ha conreat una intensa activitat concertística com a solista, intèrpret de cambra, concertino o concertino-director, que inclou un ampli repertori que va des de la música antiga fins a la de compositors contemporanis. Ha actuat a nombroses sales de concerts i festivals d'Europa (*Théâtre des Champs Elysées*, *Musikverein* de Viena, *Concertgebouw* d'Amsterdam, *Palais des Beaux Arts* de Brussel·les, Festival de Salzburg, Aix en Provence, Spoleto, etc.) del Japó (*Bunka Kankan* i *Suntory Hall* de Tokio, *Symphony Hall* d'Osaka, etc.) i d'Àustràlia (*Melba Hall* de Melbourne, *Opera House* de Sydney).

Ha tocat com a solista sota la direcció de R. Alessandrini, J. Cayers, H. Christopher, C. Hogwood, R. King, E. Martínez-Izquierdo, J. Pons, H. Schellenberger, G. Van Waas.

Ha estat convidat com a concertino per orquestres de renom com ara *Beethoven Akademie* d'Amberes, Orquestra Ciutat de Granada, Orquestra Simfònica de Madrid, Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, Orquestra de la Ràdio de Bèlgica, Orquestra de l'Òpera de Flandes, Orquestra del Gran Teatre del Liceu, WDR de Colònia. També ha col·laborat intensament en els darrers anys amb les orquestres P. Sarasate de Pamplona i la Real Filarmonia de Galícia.

En el camp docent, a més a més de donar classes magistrals de violí a Europa i Japó, ha estat professor del Conservatori Reial de Bèlgica, i, des del 2002, director del Departament de Cordes del Conservatori Superior del Liceu de Barcelona.

Corrado Bolsi toca un violí A. Guarneri de 1650.

Amparo Lacruz, violoncel

Havent obtingut beques de la *Fundación Banco Exterior*, el *British Council*, el Ministeri de Cultura i la fundació *Fullbright*, va realitzar els seus estudis al Real Conservatori Superior de Música de Madrid amb Pedro Corostola, a la *Guildhall School* de Londres amb Stefan Popov i a la *Roosevelt University* de Chicago amb Kim Scholes. Va ser membre de la Jove Orquestra Nacional d'Espanya i del Sextet de Corda de la *Fundación Banco Exterior*.

Des de l'inici de la seva carrera, ha demostrat un gran interès per la música de cambra i per la creació musical del nostre temps. L'any 1989 va fundar el *Grupo Manon*, amb el qual va treballar intensament durant deu anys i amb qui va estrenar i enregistrar nombroses obres de compositors espanyols contemporanis (Cristóbal Halffter, Luís de Pablo, Antón García Abril, José Luis Turina, Joan Guinjoan, Benet Casablanca, Joaquim Homs i Josep Soler).

També ha format part del Grup Instrumental Barcelona 216 i ha col·laborat amb el Grup Instrumental de València, el Tai-MAGranada i el Klängforum de Viena.

Amparo Lacruz ha actuat a les principals sales i festivals d'Espanya: Festival Internacional de Santander, Manuel de Falla de Granada, Festival de Música Contemporània d'Alacant, Auditori Nacional de Madrid, *Círculo de Bellas Artes* de Madrid, Temporada de la Fundació la Caixa de Barcelona, Palau de la Música Catalana, l'Auditori de Barcelona, Palau de València, Festival de Música Contemporània de Canàries, Festival Internacional de Torroella de Montgrí i cicle Aniversaris de la Fundació Caixa de Catalunya, entre d'altres. De les seves actuacions a l'estranger destaquen els seus concerts al *Lincoln Center* de Nova York i al *Festival of the Arts* de Colorado Springs (EUA), al *Festival Concerti per la Europa de Venècia* (Itàlia), *Festival Manuel de Falla – ecos y resonancias* de París (França), *Kluster Neuklang Festival* de Weimar (Alemanya), *Festival Ars Musica* de Brussel·les (Bèlgica), *Universidade de Aveiro* (Portugal) i a l'Institut Cervantes a Viena (Àustria).

Els seus concerts han estat retransmesos per Ràdio Nacional d'Espanya, Catalunya Música, Canal 33 de Televisió, Radiotelevisió Italiana, *Radio France* i Euroradio. L'enregistrament que va realitzar de la *Sonata* i el *Trio* de Robert Gerhard per a la discogràfica italiana *Stradivarius* va obtenir grans elogis de la crítica internacional.

És professora del Conservatori del Liceu i ha donat classes en els cursos de perfeccionament de Cocentaina (Alacant), Bunyol (València), Camprodon (Catalunya) i en les trobades de la Jove Orquestra Valenciana i la Jove Orquestra Nacional de Catalunya.

Emili Brugalla, piano

Emili Brugalla inicia els estudis musicals al Conservatori Superior de Música del Liceu, centre en el qual es diploma en els graus superiors de Piano i de Música de Cambra.

El treball posterior amb Eulàlia Solé i amb personalitats com Bruno Canino i Maria Curcio l'orienten definitivament cap a la professió musical.

L'any 1982 rep el primer premi del Concurs de Joves Intèrprets que atorga Joventuts Musicals de Catalunya. Dos anys més tard és becat per aquesta mateixa institució per tal d'ampliar estudis amb Maria Curcio, primer al Campus Internacional de Torroella de Montgrí i posteriorment a Londres.

L'any 1995 fa coneixença amb Maria Joao Pires, qui, des d'aleshores, l'ajuda a definir millor els seus propis mitjans per fer arribar la música al públic.

Com a solista o formant part de grups de cambra, Emili Brugalla ha actuat a les sales més importants d'Espanya en el marc de festivals tan prestigiosos com el Festival Internacional de Música de Granada, Festival de Perelada, Festival Internacional de Torroella de Montgrí, Festival Internacional de Santander, Festival Internacional Pau Casals del Vendrell, Quinzena Musical de San Sebastià, Temporada 1996 de l'Auditori Nacional de Madrid, etc. Així mateix, la seva actuació ha estat sol·licitada a països tan diversos com ara Itàlia, França, Bèlgica, Alemanya, Brasil, Centreamèrica i Orient Mitjà.

Ha col·laborat regularment amb grups de cambra com Barcelona 216 i Solistes de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (Saló de Cent-Auditori) i des de l'any 1998 és membre fundador del Trio Kandinsky.

La seva presentació com a solista amb l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya esdevé l'any 1997, quan interpreta el *Concert Ibèric* de Manuel Blancafort, obra de la qual ha realitzat la revisió crítica per a l'Editorial Boileau (Barcelona).

La seva discografia inclou obres del repertori català del segle XX per a piano sol (Etnos), la integral de *Danzas Espanyoles* i altres obres d'Enric Granados per al segell La Ma de Guido.

Actualment és professor al Conservatori *Victòria dels Angels* de Sant Cugat del Vallès i del Conservatori Superior de Música del Liceu de Barcelona.